

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Exemplar Diplomatum Pontificiorum contra Propositiones Bajanarum. Et
contra Doctrinam Jansenii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

inefficacem & insufficientem, si non duret eadem dispositio pro tempore futuro, & non inferat applicationem mediorem. Ac si prima dispositio etiã optima, non esset mutationi obnoxia, nec possit variis modis, & illecebris debilitata paulatim deficere. Cavendum insuper est ne hac viã pedetentim accedatur ad doctrinam in Tridentino damnatam. *Sess. 6. cap. 25.* Ubi anathema intorquet, si quis dicat, eum qui labitur, & peccat, nunquam verè fuisse justificatum.

P. II. Dilatio pro quovis mortali.

Differenda est absolutio etiam curvis peccatori culpam lethalem confesso donec notabili tempore vitam emendaverit: nisi absolutionem efflagitet justa necessitas, vel adsint signa conversionis omnino extraordinaria.

Peccat hæc praxis in eo, quod requirat ante absolutionem à quovis etiam peccato graviore præmitti notabili tempore emendationem ac satisfactionem. Ac si non possit homo, gratiã Dei & libero arbitrio instructus, vel subitò, vel brevi saltem tempore ad meliorem frugem se convertere. Cùm supponendum sit peccatorem sufficientis gratiæ adjutorio non destitui.

Argumentum quod aliqui in oppositum adducunt, à similitudine Medici corporalis qui vult ægrum identidem redire, ut sciat quid medicamenta præscripta profuerint, videtur potius contra dilationem istam absolutionis militare. Nam imprudens omninò censeretur Medicus, qui v. g. Sagittam vulnus lethale inferentem non prius extraheret, quam patiens illã sagittã confixus, esset per alia remedia valetudini restitutus. Peccatum mortale esse hujusmodi sagittam docet non tantum S. Chrysostomus, sed etiam post illum ipse Catechismus Romanus cap. 5. num. 97. *Non satis est (inquit) Sagittam à corpore extrahi, sed plaga quoque à Sagitta insulsa curanda est. Sic etiam in anima post receptum peccati veniam poenitentia curanda est plaga relicta.*

Et Catechismus idem cap. 5. num. 82. *Si (inquit) auditã confessione Confessarius judicaverit, neque in enumerandis peccatis diligentiam, neque in detestandis dolorem poenitenti omninò defuisse, absolvi poterit.* Potest autem Confessarius advertere illum dolorem, & diligentiam adfuisse immediatè ante absolutionem. De his agimus fufius infra part. III. Tract. II. quæst. 14. & 15. item Tract. IV. cap. 5. circa finem.

P. 12. Absolutio, & confessio venialium.

Cavenda quoque sunt hæc nova quorundam dogmata. *Improbanda est frequens absolutio à peccatis venialibus, qualis in Monasteriis est usitata. 2. Apud Christianos primitivus Ecclesia non erat usus confitendi venialia.*

Opponitur generatim utrique propositioni doctrina Tridentini *Sess. 14. cap. 5.* Peccata (inquit) venialia rectè, & utiliter, & citra omnem præsumptionem in confessione dicuntur, quod Piorum hominum usus demonstrat. Agnoscit Concilium illum esse usum piorum hominum, eumque esse rectum & utilem. Infero primò, Ergo rectè tam in Monasteriis, quam à piis passim hominibus praxis illa usurpatur. Et ne dicas posse quidem fideles ea peccata utiliter confiteri, non tamen absolvi, & expiari, Contrarium ibidem innuit Tridentinum, dum subdit, eadem multis aliis modis expiari. Infero secundò, Ergo Confessio venialium apud fideles pios, ac probos fuit in usu in

primitiva Ecclesia. Hoc si neges, infero ulterius; Ergo in primitiva Ecclesia ab Apostolis edocta, peccata venialia non erant materia idonea Sacramenti poenitentiae, alias Christiani in primæva Ecclesia piæ ferventes illa confiteri non prætermisissent: esse autem venialia materiam Sacramenti, nemo ut arbitror orthodoxus inficiabitur.

Ut hæc periculosa dogmata Apostolicæ doctrinæ amatores averterentur, non parum conducet digritum intendere in fontem minime sincerum ex quo hi perniciosi rivuli in aliorum libellos profuxerunt. Delibo pauca ex Litteris Abbatis Sancyrani part. 1. lec. 32. Confessio (inquit) peccatorum venialium non fuit in usu ordinario per Ecclesiam nisi valdè serò ad expiationem ipsorum: quia spatio mille annorum & amplius iusti, qui ea committebant, satis habebant plurimum eligere suã sponte quasdam poenitencias leves, priusquam assisterent Sancto Missæ Sacrificio.

Hic ille est Sancyranus proprio nomine Joannes Vergerius, qui inter alia novæ doctrinæ capita, statuit æqualitatem omnimodam inter S. Petrum & S. Paulum absque subordinatione in potestate suprema, & regimine universalis Ecclesiæ. Hanc autem doctrinam, nec non quoslibet libros illam continentes, ab Innocentio X. constat esse autoritate Apostolicâ profligatam, & omni censurâ dignissimam.

Exemplar Diplomatis Urbani VIII. Anno 1641. Confirmantis Constitutiones Pii V. & Gregorii XIII. contra Propositiones vulgò Bajanas ab iisdem prohibitas &c. Item Constitutio Alexandri VII. & Prædecessoris contra Propositiones Cornelii Jansenii: Et alia huc pertinentia.

Quoniam in hoc Opere, & in aliis hoc tempore Controversiis non rarò occurrit mentio prædictorum Dogmatum, & quæstionum ex illis emergentium: hinc sæpè dubitatur, qualia sint singula dogmata, quo modo, tempore, tenore præscripta. Per commodum igitur pluribus erit, præsertim Missivatiis, si hic ipsa Pontificum Diplomata, & dogmatum seriem, ac verba integrè exhibeamus. Ut quoties de his dubium exoritur, ad primævum, & sincerum Fontem recurratur.

Urbanus Episcopus Servus servorum Dei.

Ad perpetuam rei Memoriam.

In Eminentis Ecclesiæ militantis Sede, meritis licet imparibus constituti, sedulò meditatur, ut quæ, ad fidei Catholicæ conservationem, à Prædecessoribus nostris providè statuta, & ordinata sunt, firmiter perpetuo observentur; & cum opus sit, nostræ auctoritatis munimine confirmantur. Dudum siquidem à fel. record. Pio Papa V. Prædecessore nostro emanavit Constitutio tenoris subsequenti, videlicet, PIIUS Episcopus Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam. Ex omnibus afflictionibus, quas in hoc loco à Domino constituti, tam lucuoso tempore sustinemus, ille animù nostrũ præcipuè excruciat dolor, quòd Religio Christiana tantis jam pridè turbibus agitata, novis quo-

quotidie propositis Opinionibus confisteret, Christianique populus antiqui hostis suggestione dissectus, in alios, atque alios errores passim, & promiscue defertur. Quantum vero ad Nos attinet, totis viribus conamur, ut illa, simul atque profluent, penitus opprimantur. Magno enim more afficimur, quod plerique, spectata alioqui probitatis, & doctrinae, in varias sententias, offensionis, & periculi plenas, tum verbo, tum scriptis prorumpunt; deque eis etiam in Scholis, invicem controversantur; cujusmodi sunt sequentes.

1. Nec Angeli, nec primi hominis adhuc integri merita recte vocantur Gratia.

2. Sicut opus malum ex natura sua est mortis aeternae meritum, sic bonum opus ex natura sua est vitae aeternae meritum.

3. Et bonis Angelis, & primo Homini, si in statu illo perseverasset usque ad ultimum vitae, felicitas esset merces, & non gratia.

4. Vita aeterna Homini integro, & Angelo promissa fuit intuitu bonorum operum, & bona opera ex lege naturae ad illam consequendam per se sufficientia.

5. In promissione facta Angelo, & primo Homini continentur naturalis iustitiae constitutio, quae pro bonis operibus, sine alio respectu, vitae aeternae iustis promittitur.

6. Naturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientia perseveraret, ad eam vitam pertransiret, in qua mori non posset.

7. Primi hominis integri merita fuerunt prima creationis munera, sed iuxta modum loquendi Scripturae sacra non recte vocantur gratia; quo fit, ut tantum merita, non etiam gratia debeant nuncupari.

8. In redemptis per gratiam Christi, nullum inveniri potest bonum meritum, quod non sit gratis indigno collatum.

9. Dona concessa Homini integro, & Angelo, forsitan, non improbanda ratione, possunt dici gratia; sed quia secundum usum sacrae Scripturae, nomine gratiae, ea tantum munera intelliguntur, quae per Jesum Christum male meritis, & indignis conferuntur, ideoque neque merita, neque merces, quae illis redditur, gratia dici debet.

10. Solutio poenae temporalis, quae peccato dimisso sapere remanet, & corporis resurrectio, proprie non nisi meritis Christi adscribenda est.

11. Quod pie, & iuste in hac vita mortali, usque in finem, conversati, vitam consequimur aeternam, id non proprie gratia Dei, sed ordinationi naturali, statim initio creationis constituta, iusto Dei iudicio deputandum est, neque in hac retributione bonorum ad Christi meritum respicitur, sed tantum ad primam institutionem generis humani, in qua, lege naturali constitutum est, ut iusto Dei iudicio obedientia mandatorum vitae aeternae reddatur.

12. Pelagii sententia est: Opus bonum, citra gratiam adoptionis factum, non est Regni caelestis meritum.

13. Opera bona a filiis adoptionis facta, non accipiunt rationem meriti ex eo, quod fiunt per Spiritum adoptionis inhabitantem corda filiorum Dei, sed tantum ex eo, quod sunt conformia legi, quodque per ea praestatur obedientia legi.

14. Opera bona iustorum non accipiunt in die iudicii extremi ampliore mercedem, quam iusto Dei iudicio mereantur accipere.

15. Ratio meriti non consistit in eo, quod qui bene operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Sanctum; sed in eo solum, quod obedit Divinae legi.

R. P. Arfdek. Tom. I.

16. Non est vera legis obedientia, quae sit sine Charitate.

17. Sentiant cum Pelagio, qui dicunt esse necessarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis sublimetur ad statum Deificum.

18. Opera Catechumenorum, ut fides, & poenitentia ante remissionem peccatorum facta, sunt vitae aeternae merita, quam vitam ipsi non consequuntur nisi prius precedentium delictorum impedimenta tollantur.

19. Opera iustitia, & temperantia, quae Christus fecit, ex dignitate personae operantis non traxerunt maiorem valorem.

20. Nullum est peccatum ex natura sua veniale, sed omne peccatum meretur poenam aeternam.

21. Humana natura sublimatio, & exaltatio in consortium divinae naturae, debita fuit integritati primae conditionis, & proinde naturalis dicenda est, & non supernaturalis.

22. Cum Pelagio sentiunt, qui textum Apostoli ad Romanos 2. Gentes, qui legem non habent naturaliter, quae legis sunt, faciunt, intelligunt de generibus, fides gratiam non habentibus.

23. Absurda est eorum sententia, quae dicunt, hominem ab initio, dono quodam supernaturali, & gratuito, supra conditionem naturae suae fuisse exaltatum, ut Fide, Spe, & Charitate Deum supernaturaliter coleret.

24. Avianus & ociofus hominibus, secundum insipientiam Philosophorum, excogitata est sententia, quae ad Pelagianismum rejicienda est, Hominem ab initio sic constitutum, ut per dona naturae superaddita, fuerit largitate conditoris sublimatus, & ad Dei filium adoptatus.

25. Omnia opera infidelium sunt peccata, & Philosophorum virtutes sunt vitia.

26. Integritas prima creationis non fuit indebita humanae naturae exaltatio, sed naturalis eius conditio.

27. Liberum arbitrium sine gratiae Dei adiutorio, non nisi ad peccandum valet.

28. Pelagianus est error, dicere, quod liberum arbitrium valet ad nullum peccatum vitandum.

29. Non soli fures ii sunt, & latrones, qui Christum viam, & ostium veritatis, & vitae negant, sed etiam quicumque aliunde, quam per ipsum in vitam iustitiae (hoc est, ad aliquam iustitiam) descendendi posse docent.

30. Aut tentationi ulli, sine gratia ipsius adiutorio resistere hominem posse, sic ut in eam non inducatur, ac ab ea non superetur.

31. Charitas perfecta, & sincera, quae est corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, tam in Catechumenis, quam in poenitentibus, potest esse sine remissione peccatorum.

32. Charitas illa, quae est plenitudo legis, non est semper conjuncta cum remissione peccatorum.

33. Catechumenus, iuste, recte, & sancte vivit, & mandata Dei observat, ac legem implet per charitatem, ante obtentam remissionem peccatorum, quae in Baptismi lavacro demum percipitur.

34. Distinctio illa duplicis amoris, naturalis videlicet, quo Deus amatur, ut auctor naturae, & gratuiti, quo Deus amatur, ut beatorum, vana est, & commentitia, & ad illudendum sacris Litteris, & plurimis veterum testimoniis, excogitata.

35. Omne quod agit peccator, vel servus peccati, peccatum est.

36. Amor naturalis, qui ex viribus naturae exoritur, ex sola Philosophia, per elationem praesumptionis

S 1 huma-

inde kin
rheo-
logia
P. IV
25

humana, cum injuria Crucis Christi defenditur à nonnullis Doctoribus.

37. Cum Pelagio sentit, qui boni aliquid naturalis, hoc est, quod ex natura solis viribus ortum ducit agnoscit.

38. Omnis amor creatura rationalis, aut vitiosa est cupiditas, qua mundus diligitur, qua à Joanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, qua per Spiritum Sanctum in corde diffusa, Deus amatur.

39. Quod voluntario fit, etiamsi necessario fiat, liberè tamen fit.

40. In omnibus suis actibus peccator servit dominanti cupiditati.

41. Is libertatis modus, qui est à necessitate, sub libertatis nomine non reperitur in Scripturis, sed solum nomen libertatis à peccato.

42. Iustitia, qua justificatur per fidem impius, consistit formaliter in obedientia mandatorum qua est operum iustitia, non autem in gratia aliqua anima infusa, qua adoptatur homo in filium Dei, & secundum interiorum hominem renovatur, ac Divina natura consort efficitur, ut sic per Spiritum Sanctum renovatus, deinceps bene vivere, & Dei mandatis obedire possit.

43. In hominibus penitentibus, ante Sacramentum absolutionis, & in Catechumenis ante Baptismum, est vera iustificatio; separata tamen à remissione peccatorum.

44. Operibus plerisque, qua à fidelibus fiunt, solum ut Dei mandatis pareant, ejusmodi sunt, obedire parentibus, depositum reddere, ab homicidio, à furto, à fornicatione abstinere, justificantur quidem homines, quia sunt legis obedientia, & vera legis iustitia, non tamen obtinent incrementa virtutum.

45. Sacrificium Missæ non alià ratione est Sacrificium, quam generali illa, qua omne opus, quod fit, ut sancta societate, Deo homo inhereat.

46. Ad rationem, & definitionem peccati non pertinet voluntarium, nec definitionis quasi est, sed causa, & origines, utrum omne peccatum debeat esse voluntarium.

47. Unde peccatum originis verè habet rationem peccati sine ulla relatione, ac respectu ad voluntatem, à qua originem habuit.

48. Peccatum originis est, habituali parvuli voluntate voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eo quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium.

49. Et ex habituali voluntate dominante fit, ut parvulus decedens sine regenerationis Sacramento, quando usum rationis consecutus erit, actualiter Deum odio habeat, Deum blasphemet, & legi Dei repugnet.

50. Prava desideria quibus ratio non consentit, & qua homo invitus patitur, sunt prohibita præcepto: Non concupisces.

51. Concupiscentia, sive lex membrorum, & prava ejus desideria, qua inviti sentiunt homines, sunt vera legis inobedientia.

52. Omne scelus est ejus conditionis, ut suum authorem, & omnes posteros eo modo insicere possit, quo insicere prima transgressio.

53. Quantum est ex vitæ transgressionis, tantum meritorum malorum à generante contrahunt qui cum minoribus nascuntur vitius, quam qui cum majoribus.

54. Diffinitiva hac sententia, Deum homini nihil impossibile præcipisse, falso tribuitur Augustino, cum Pelagii sit.

55. Deus non potuisset ab initio ealem creare hominem, qualis nunc nascitur.

56. In peccato duo sunt, actus & reatus: transeunte autem actu, nihil manet nisi reatus, sive obligatio ad penam.

57. Unde in Sacramento Baptismi aut Sacerdotis absolutione, proprie reatus peccati dumtaxat tollitur; & ministerium Sacerdotum solum liberat à reatu.

58. Peccator penitens non vivificatur ministerio Sacerdotis absolverentis, sed à solo Deo, qui penitentiam suggerens, & inspirans, vivificat eum, & resuscitat; ministerio autem Sacerdotis solum reatus tollitur.

59. Quando per elemosinas aliæque penitentia opera Deo satisfacimus pro peccatis temporaliibus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant (nam alioqui essemus saltem aliqua ex parte, redemptores) sed aliquid facimus, cuius intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & communicatur.

60. Per passionem Sanctorum in indulgentiis communicatas non proprie redimuntur nostra delicta; sed per communionem charitatis nobis eorum passiones impartiuntur, ut digni simus, qui per eorum sanguinis Christi à peccatis propitius debitis, liberemur.

61. Celebris illa Doctorum distinctio, Divina legi mandata bisariam impleri, altero modo quantum ad præceptorum operum substantiam tantum, altero quantum ad certum quemdam modum, videlicet secundum quem valeant operantem perducere ad regnum (hoc est, ad modum meritorum) commentitia est, & explodenda.

62. Illa quoque distinctio, quæ opus dicitur bisariam bonum, vel quia ex objecto, & omnibus circumstantiis reatum est, & bonum (quod moraliter bonum appellare consueverunt) vel quia est meritorium Regni æterni, eo quod fit à vero Christi membro per Spiritum charitatis, rejicienda est.

63. Sed & illa distinctio duplicis iustitiæ, alterius, qua fit per Spiritum charitatis inhabitantem, alterius, qua fit ex inspiratione quidem Spiritus Sancti, cor ad penitentiam excitantis, sed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem diffundentis, quæ Divina Legis iustificatio impletur, similiter rejicitur.

64. Item, & illa distinctio duplicis vivificationis, alterius, quæ vivificatur peccator, dum ei penitentia, & vita nova propositum, & inchoatio per Dei gratiam inspiratur, alterius quæ vivificatur, qui verè justificatur & palmes vitæ in vite Christo efficitur, pariter commentitia est, & Scripturis minime congruens.

65. Non nisi Pelagiano errore admitti potest usus aliquis liberi arbitrii boni, sive non mali; & gratia Christi injuriam facit, qui ita sentit, & docet.

66. Sola violentia repugnat libertati homini naturali.

67. Homo peccat, etiam damnabiliter, in eo, quod necessario facit.

68. Infidelitas purè negativa in his, in quibus Christus non est predicatus, peccatum est.

69. Iustificatio impii fit formaliter per obedientiam Legis, non autem per occultam communicationem, & inspirationem gratia, qua per eam justificatos faciat implere legem.

70. Homo existens in peccato mortali sive in reatu æternæ damnationis, potest habere veram charitatem; & charitas, etiam perfecta, potest consistere cum reatu æternæ damnationis.

71. Per contritionem, etiam cum charitate perfecta, & cum voto suscipiendi Sacramentum conjugiam, non remittitur crimen, extra casum necessitatis, aut Martyrii, sine actuali susceptione Sacramenti.

72. Omnes omnino iustorum afflictiones, sunt ultiones peccatorum ipsorum; unde & Iob, & Martyres qui passi sunt; propter peccata sua passi sunt.

73. Nemo prater Christum, est absque peccato originali, hinc Beata Virgo mortua est propter peccatum ex Adam contractum, omnesque eius afflictiones in hac vita, sicut & aliorum iustorum, fuerunt ultiones peccati actualis, vel originalis.

74. Concupiscentia in venatis relapsis in peccatum mortale, in quibus iam dominatur, peccatum est, sicut & alii habitus pravi.

75. Motus pravi concupiscentia, sunt, pro statu hominis variati, prohibiti praecepto. Non concupisces; Unde homo eos sentiens, & non consentiens, transgreditur praeceptum, Non concupisces; quamvis transgressio in peccatum non deputetur.

76. Quamdiu aliquid concupiscentia carnalis in diligente est, non facit praeceptum, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.

77. Satisfactiones laboriosa iustificationum, non valent expiare de condigno poenam temporalem restantem post culpam condonatum.

78. Immortalitas primi Hominis non erat gratia beneficium, sed naturalis conditio.

79. Falsa est Doctorum sententia, primum Hominem potuisse à Deo creari, & insensum sine iustitia naturali.

Quas quidem sententias stricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nonnullae aliquo pacto sustineri possent, in rigore, & proprio verborum sensu ab assertoribus intento, haereticas, erroneas, suspectas, temerarias, scandalosae, & in pias aures offensionem immitentes, respectivè, ac quaecumque super iis verbo, scripserunt, praesentium auctoritate damnamus, & abolemus; deque iisdem, & similibus post hac, quoquo pacto, loquendi, scribendi, & disputandi, facultatem quibuscumque interdiximus. Qui secus fecerint, ipsos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis, & officiis perpetuo privamus, ac etiam inhabiles ad quaecumque decernimus, Vinculo quoque anathematis eo ipso innodamus, à quo, nullus Romano Pontifice inferior, valeat ipsos, excepto mortis articulo, liberare. Ceterum, ut jam commori his de rebus tumultus, & contracta odia faciliùs comprimi possint, simulque animarum salutem plenius consulatur. Dilecto filio nostro Antonio tituli Sancti Bartholomaei; in Insula Presbytero Cardinali Granuelano nuncupato, per Apostolica scripta mandamus, ut ipse, quid ad perpetuam dictarum sententiarum, & scripturarum abolitionem, quid ad arcendam huiusmodi proloquia, & disputationes, quid denique ad unionem, & pacem cum communi omnium, & Ecclesiae Catholicae satisfactione componendam, facto opus sit, in primis diligenter expendat; deinde in iis omnibus, quae pro communi salute, tranquillitate, & honore optimum judicaverit, salvà semper Ecclesiae praedictae unitate, etiam per alium, seu alios, fide, doctrina, & religione praestantes, ocyùs exequatur, faciatque, quidquid decreverit, inviolatè ab omnibus observari. Contradictores quoslibet per censuras, & poenas praedictas, caeteraque iuris, & facti remedia opportuna, appellatione postposita, compescendo; Invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio Brachii saecularis: Non obstantibus, quòd forsitan aliquibus ab Apostolica

sit Sede Indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per litteras Apostolicas, non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de Indulto huiusmodi mentionem: Et quibuslibet aliis privilegiis, exemptionibus, Indulgentiis, & litteris Apostolicis specialibus, vel generalibus, quorumcumque tenorum existant, per quae praesentibus non expressa, vel totaliter non inserta, effectus praesentium impediri valeat quomodolibet, vel differri; & de quibus eorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda sit in nostris litteris mentio specialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae damnationis, circumscriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati privationis & innodationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius, se noverit incursum. Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae Milleesimo quingentesimo sexagesimo septimo, Kalendis Octobris, Pontificatus Nostri Anno secundo.

Postea inseritur in eandem sententiam Constitutio Gregorii XIII. edita 4. Kal. Feb. anno 1579. Ipsa vero Urbani Constitutio edita est Romae anno 1641.

NOTA.

Circa tenorem praedictae Bullae caperunt aliqui contendere, non debere apponi Comma sive virgulam, quae superius notatur post illa verba, *sustineri possint*, ac si sensus esset, ex illis proscriptis Sententiis, nonnullas aliquo pacto sustineri posse in rigore ac proprio verborum sensu ab assertoribus intento. Verum ne ulla proflus remaneret ansa dubitandi, curavit Pontifex deputatis Academiae Lovaniensis Romae existentibus per tres Cardinales Bullam ritè notatam, & authenticam in manus consignari. Idque testatur ipsum S. Congregationis Decretum datum 16. Junij ann. 1644. cujus hic verba subjicio.

Sanctitas sua omnibus ritè perpensis, & consideratis, mandavit ex Archivo ejusdem Congregationis & ex Matrice Actorum, quae in eodem Archivo conservantur, extrahi sive transcribi, & diligenter collationari, ac imprimi exemplar praefatae Bullae, illudque sic extractum, collationatum, impressum, iisdem Sinnichio & Papio (deputatis) per supra dictos DD. Cardinales Spadam, Pamphilium, & Falconerium consignari &c. Tradita autem est illis Bulla cum dicto Commate per eosdem Cardinales, praesente etiam Sacrae Gen. Inquisitionis Assessore Francisco de Albicis, nunc S. R. E. Cardinali, die 29. Julii 1644. Possint & hodie ejusdem exempla fatis authentica exhiberi. Et sanè res per se ipsam manifesta est. Vana namque esset Constitutio Pontificia, *damnans, circumferibens, abolens* aliquas Propositiones, quae tamen sustineri possint in rigore ac proprio verborum sensu ab assertoribus intento: quae enim sic sustineri possint, non pro damnatis, sed absolūtè pro legitimis & veris in quovis tribunali habendae forent.

ALEXANDRI VII.

Constitutionis Innocentii X. Confirmatio, & Declaratio contra doctrinam Iansenii.

Alexander Episcopus Servus Servorum Dei Universis Christi Fidelibus salutem & Apostolicam Benedictionem.

Ad fa-

rsde
kin

theo-
logia